

LA VERITABLE HISTÒRIA DE SANT JORDI

En el temps de les notícies falses, no ens hauria d’estranyar rés. Aquí ja no diu la veritat ni la Sibil·la. Tanmateix però dol –especialment als catalans- que les tradicions tan boniques com les tenim, siguin també una burda farsa. Fa molt poc, s’ha descobert en l’armari mirall d’un mossèn català, mort accidentalment per una garrotada de la seva antiga amant, la documentació oficial sobre el fins ara anomenat Sant Jordi. Com era d’esperar, la jerarquia eclesiàstica, s’ha afanyat a amagar els històrics papers, però la redacció de Karlitus, en una prova més de transparència i ganes de tocar els collons, ha aconseguit recuperar-los i, fer-los públics. El deure moral, és el deure moral.

La cosa ja comença malament des del principi. El tal Jordi –deixem-nos ja de santificar-lo-, era un hereu de bona família però mala educació. Els seus progenitors dominaven terres extenses i fecundes que treballava la gent de la contrada en qualitat d’esclaus, això sí, d’esclaus catalans. El nen, el Jordi, gandul i malcriat, passava les jornades muntant una mula, fent parades intermitents a les bodegues i, en tornar a la masia, violant a mosses, gossos i, a vegades, alguna fruita fresca. Se sap que tenia predilecció pels melons madurs.

Un dia, aprofitant la fresca matinada i que el gos que muntava es va escapar amb la cua entre les cames, en Jordi, per espolsar-se el mal humor, cavalcà la mula i a fuetejades, es llençà paisatge enllà. L’animal –la mula en aquests cas- que ja estava del Jordiet fins la cua, va aguantar una estona el maltracta que rebia, però de sobte, s’encabrità, frenà com si tingues ABS a les potes i propulsà al vailet, a una vintena de milles aproximadament.

Poc acostumat a l’escarment, en Jordi feu el vol sense saber molt bé que li passava i quan se n’adonà, pregà a Deu, fins ara un desconegut per ell, prometent-li flors, violes i diners en cas que la seva aterrada no fos massa traumàtica. I una de dos, o els mal parits tenen sort, o a Déu li encanten les flors, les violes i els diners i en Jordiet, no només no va prendre mal sinó que aterrà sobre els lloms d’una bestiassa enorme –que després es va saber que era el bisbe de la comarca i que estava en plena jornada laboral desvirgant una donzella.

L’escena era un pèl caòtica, la noia amb el cuixam espatarrat, el bisbe flagel·lant-se l’empinada cigala en senyal de remordiment, i en Jordi mirant com treure profit de la calentura eclesiàstica.

Mentre la noia s’arreglava faldilles, cossets i cabells, els dos homes, pactaven.

Bisbe.- Doncs serà, si vos voleu, vostra la donzella i encara més, juraré davant la cúria que la salvàreu d’una bestia grossa...

-Això em convé, digué Jordi, confiat ja en treure bon rendiment de l’accident.

-No us passeu que us excomunico, vailet, respongué ja recuperada la dignitat el bisbe.

I decidiren a la fi, comunicar a la comunitat cristiana que el tal Jordi salvà a la donzella d’un drac de set potes (anava coix el pobre) i dues narius i ulls enormes... i tot això. I que l’heroïcitat fou contemplada pel bisbe que feia jornada de desdejuni i abstinència en una cova propera.

I després, ja menjats i beguts, decidiren convertir a la noia, filla de forners, en princesa llunyana sota el nom de Princesa de l’Ordi.

Al migdia tots estaven d’allò més contents menys la noia que, sent princesa, no entenia el seu matrimoni amb un simple hereu, però vaja, això es va anar arreglant amb el temps perquè ja en vida del vailet Jordi, la gent en veure’l passar s’agenollava i l’anomenava el Sant i Valerós Jordi i a la noia, li feia gràcia veure a tot el poble de genolls. Passats els anys, es diu, però no consta en la paperassa oficial, que en Jordi –ja gairebé Sant- en adonar-se que els seu fill s’assemblava impúdicament al bisbe i que li agradava dir misses a casa, en un cop de ràbia va matar a la seva esposa i princesa llençant-la de cap a una profunda cova, però, això no està certificat i no voldríem pas aixecar falsos testimonis ni mentir. Això ho deixem pels polítics.

El que sí sembla bastant segur és que aquests fill, fos del Jordi o del Bisbe, va arribar a ser el primer President de la Generalitat Catalana.

I així s’escriu la història, i així arriba fins els nostres dies.

SANT JORDI, 2019.

Circulació interrompuda a les Rondes, cues de vint quilòmetres a l’entrada de Barcelona. Carrers de l’eixample tallats. Serveis metropolitans del transport, col·lapsats.AVINGUDES I carrers atestats de paradetes amb flors i llibres. Ciutadans ofegant-se entre la massa d’altres ciutadans. Els turistes, admirats, amb les càmeres de fotografiar roents de tant captar imatges insòlites, demanen als punts d’informació municipal, la manera d’aconseguir la nacionalitat catalana. Quin país! Quina cultura! Quin somriure popular!. Quan d’amor traspua entre els catalans! Perquè tot aquests guirigall s’ha format per celebrar el dia de Sant Jordi, el dia del llibre i de la rosa o dit d’altra manera, el dia de la cultura i l’amor. Fantastic!

Però feta la propaganda oficial, anem a pams. En realitat, Sant Jordi –un mite que ja ha quedat prou clar en aquest mateix número- és un muntatge del gremi de floristes i editors de Catalunya per fer caixa. Per entendre’ns, és una mena de Black Friday que, enlloc de vendre roba i perfums, comercia amb aparents anhels culturals i sentimentals. Però caldria saber que els llibres que es compren per Sant Jordi, són, en general, obra de negres que treballen en nom d’un personatge mediàtics. Gent que no te res a dir, gent que no ha sentit mai la necessitat de llegir però que la indústria els ha convençut perquè facin veure que pensen alguna cosa. Aquests llibres, que provoquen cues llarguíssimes de “lectors” en busca de la signatura de l’autor (el teòric, no el negre que les escriu), l’endemà queden a l’estanteria d’una casa on la llibreria serveix per acumular figuretes de porcellana, una dotzena de fotografies familiars i una pila de records que a ningú no l’interessa recordar. Aquests llibres no es llegeixen. Per què caldria fer-ho?

L’invent dels floristes és més subtil. Parla d’estimar. Qualsevol, i més en un territori que pertany –vulguis que no, a la Espanya de la incultura- pot renegar dels llibres, però ningú no pot renegar de l’amor. Pot un ciutadà mitjà, d’aquells que treballa en despatxos i fàbriques, confessar que no estima? “No señor, seria un acto de conciencia”. I la flor, diu això: o em regales a la teva dona, i a les teves filles i a la mare i a les tietes i a les companyes de treball i, especialment a la teva sogra, o quedaràs marcat com un home sense sentiments. I això sí que no!. El català, altres coses potser no, però de sentiments en te un munt. I comprem una rosa! O dues, o mitja dotzena si cal... I perquè tremoli l’enemic, en comprem també de color groc que són com una mena de símbol, universal del nostre amor no correspost.

Us podem prometre i prometem que abans la rosa no hagi marcit sobre la taula del menjador, més d’una parella unides per la rosa i el llibre de l’amor, s’hauran esbatussat, enganyat, mentit i, els més sincers, separat.

Us podem prometre i prometem, que els ciutadans continuaran penjats al mòbil, pendants del compte corrent i fugint esperitats de la cultura

Però no siguem negres. Sant Jordi és una festassa. Visca la festa. Visca l’engany. I visca els turistes que ens segueixen visitant.

TWITTER ENTRE AGENT CAMUFLAT I CENTRAL POLICIAL

AC.- Charly siete a Charly uno. Cambio.

CP.- Quién es?Cambio

AC.- Soy Paco. Cambio

CP.- Coño Paco, joder. Cambio

AC.- Perdón. Torico siete a Matador uno. He visto a San Jorge. Cambio.

CP.- ¿Seguro? Cambio.

AC.- Afirmativo. Cambio.

CP.- Describalo. Cambio

AC.- Unos cincuenta años, barrigón, calcetines a topos, chancletas, casco, espada, y la faldita corta... Cambio.

CP.- Olé! Y el caballo? Lleva el caballo puesto? Cambio.

AC.- No, lo habrá dejado en el parking pa dissimular. Pero el muy maricón lleva la bandera esa a rayitas estrechas rojas y gualdas. Cambio.

CP.- Sígale. Cambio.

Piiii. piiii.

piiiiiiiiiiiiiiiii.

AC.- Charly, perdón, Torito siete, pa tos ustedes de la Central. Lo tengo. Cambio

CP.- Reporte. Cambio.

AC.- Habla catalán. Repito, San Jorge habla catalán. Cambio.

CP.- ¿Y cómo lo sabe usted? ¿Cual ha sido el operativo utilizado? Cambio.

AC.- Negativo. Ni operativo ni hostias. S'ha puesto a hablar y no se le entiende na. Cambio.

CP.- Ojo con ese pájaro, Torito siete. ¿Necesita refuerzos? Cambio.

AC.- Pos sí. La verdad es que estoy cagao. Aqui hay mu mala gente, casi tos van armaos con flores llenas de espinas, como las de nuestro señor. Cambio.

CP.- Utilice las defensas. Insisto, utilice las defensas y luego reporte. Cambio.

Piiiiiiii.Piiiiiiiiiiiiiiiiiiii.

CP.- Brrrrrrrrrrrrrrrrrr. Vale, Informe sobre resultado del operativo.

AC.- Antonio Zubeldia eliminado. Cambio.

CP.- ¿Y quién es éste? Cambio.

AC.- Ciudadano de Segovia. Turista accidental en Barcelona. Se vistió de Sant Jorge para cachondearse de los catalanes. Un crack. Lo eliminé de un tortazo fortuito en el cuello. Cambio.

CP.- Felicidades. Torito siete. Se te encomienda para la medalla de San Hipigenio, el apostata. Cambio y cierro.

karlitus.net